

Arrest

nr. 290 448 van 16 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 januari 2023 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 9 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ N. (...) en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:
(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 09.01.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard meteen inreisverbod omdat:

[X] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en
[X] 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.10.2022 dat hem betekend werd op 21.10.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene kwam op 07.10.2019 de Schengenzone binnen via Amsterdam (Nederland) in het bezit van een visum type C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname. Dit visum was geldig voor 20 dagen en slechts één binnenkomst in Schengen.

Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Suriname en deed op 15.01.2020 te M. (...) een verklaring wettelijke samenwoning met een legaal in België verblijvende Nederlandse onderdane, R., Z. (...) (RR (...)). Op 04.06.2020 weigerde de gemeente M. (...), na negatief advies van het Parket van Turnhout dd. 12.05.2020, om deze wettelijke samenwoning te registreren nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht voor betrokkene.

Op 18.02.2022 deed betrokkene te H. (...) een verklaring wettelijke samenwoning met een andere vrouw, de legaal in België verblijvende Surinaamse onderdane, V.B. (...) ((...)). Op 08.07.2022 weigerde de stad H. (...), opnieuw na negatief advies van het Parket van Turnhout (dd. 24.06.2022), om deze wettelijke samenwoning te registreren nadat alweer was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht voor betrokkene. Deze vaststelling was onder meer gebaseerd op een snelle gang van zaken, een gebrek aan bewijs van duurzame relatie en het feit dat mevrouw B. (...) eerder al betrokken was in een schijnrelatie met ene R.V.W. (...) (zie vonnis van het Hof van Beroep van Gent dd. 16.06.2016 — arrest nr. 2016/5187). Mevr. B. (...) bekam niet veel later verblijfsrecht op grond van een wettelijke samenwoning met een andere man, J.K. (...) Deze samenwoning werd al na drie jaar stopgezet.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven met Mevr. B. (...), zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook wisten betrokkene en Mevrouw B. (...) dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben. Betrokkene verklaart dat in Suriname nog zijn ouders en zijn zusje wonen. Betrokkene verwijst ook nog naar de aanwezigheid van zijn nichtje P.M. (...) en diens gezin in België. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn nichtje. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and

the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname.

Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 wordt ook niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter, §2, eerste lid, 2°; 43 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar middelen uiteen als volgt:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn.

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inreisverbod aflevert voor een periode van 3 jaar, nu verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 13.10.2022 dat hem betekend werd op 21.10.2022.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten derhalve slechts zeer recent werd afgeleverd, terwijl zoals hoger gesteld procedure voor de Familierechtbank te Antwerpen - afdeling Turnhout hangende is en slechts zal worden behandeld ter zitting van 16 maart 2022.

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van diens beslissing overduidelijk niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen.

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid immers enkel verwijst naar de tussen partijen eerder bestaande relaties en de visie van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand, welke evenwel niet kan worden gevolgd, teneinde tot de conclusie te komen dat huidige relatie, gelet op vermelde eerdere weigeringen, derhalve een schijnrelatie dient te betreffen.

Dat verzoeker en diens partner evenwel ontkennen dat deze eerdere relaties schijnrelaties zouden zijn geweest, en derhalve voorheen onterecht tot weigering werd beslist, doch het evenmin kan opgaan dat hieruit conclusies voor een volgende relatie kunnen worden getrokken, reden waarom ook beroep voor de Familierechtbank werd aangetekend, waarin nog geen vonnis werd geveld.

Dat uiteraard niemand bij het begin van een relatie kan voorspellen of deze ook zal stand houden, doch verzoeker en diens partner hebben wel de intentie om een langdurige samenleving aan te gaan, hetgeen uiteraard de essentie vormt, hetgeen hen thans volkomen ten onrechte door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid wordt ontnomen, hoewel zoals reeds meermaals werd gesteld, de Familierechter zich nog over het dossier dient te buigen.

Dat Mevrouw B. (...) de heer R.V. (...) in 2012 leerde kennen. In januari 2013 zijn zij en haar dochter bij hem ingetrokken. Zij legden een verklaring van wettelijke samenwoning af. Enkele maanden later wensten zij inderdaad in het huwelijk te treden, doch stootten op een weigering wegens schijnhuwelijk. In de daaropvolgende maanden werd het onderzoek gevoerd, en kwam mevrouw B. (...) meer te weten over het strafrechtelijk verleden van de heer V. (...).

Dat in deze periode Mevrouw B. (...) opnieuw contact opzocht met een oude vriend uit Suriname. Zij hadden zeer vaak telefonisch contact. Tijdens een van deze belmomenten was de heer J.K. (...) bij haar vriend aanwezig. Zij raakten aan de praat en zo ontstond hun vriendschap.

Dat in februari 2016 Mevrouw B. (...) en de Heer V. (...) de wettelijke samenwoning besloten stop te zetten. Zij liet haar leven aan de kust achter zich en verhuisde naar H. (...) met de heer K. (...). Uit hun vriendschap ontstond later een liefdesrelatie.

De heer K. (...) en mevrouw B. (...) legden in 2016 een verklaring van wettelijk samenwoning af, welke goedgekeurd werd. In de loop van 2018 had de heer K. (...) met agressieproblemen ingevolge alcoholgebruik, waarna mevrouw B. (...) in juni 2019 een punt achter de relatie zette. De wettelijke samenwoning werd in oktober 2019 beëindigd.

Dat de Heer P. (...) verder Mevrouw R. (...) in 2017 in Suriname leerde kennen toen ze naar zijn kapsalon kwam met haar zoontje. Zij hadden sindsdien enkele keren contact en later elke zomer als zij in Suriname was. In de zomer van 2019 ontstond hun relatie. Zij legden in februari 2020 een verklaring van wettelijke samenwoning af, dewelke geweigerd werd. Mevrouw R. (...) bleek geen open kaart te spelen, verborg haar schuldenberg, wat ervoor zorgde dat hun woning plots ontruimd was. Zij heeft hem volledig in de steek gelaten.

Dat is hoe het leven loopt. Aan het begin van een liefdesrelatie weet men niet wat er op ieders pad zal komen of welke parcours men zal doorlopen.

In 2020 zijn concludanten elkaar tegengekomen en ontstond hun relatie. Zij dragen weliswaar beide een rugzakje mee, maar zijn zeer oprecht aangaande de liefde welke zij voor elkaar voelen.

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook geheel ten onrechte tot het besluit komt dat er geen werkelijk gezinsleven tussen verzoeker en diens partner zou bestaan.

Dat bij het nemen van een beslissing tot inreisverbod rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Dat het derhalve vereist is dat in het bijzonder, de gezinsbelangen worden afgewogen.

Dat verzoeker reeds sedert 2019 in België verblijft en reeds meer dan 2 jaar een relatie onderhoudt met Mevrouw B. (...).

Dat de argumentatie van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, dat verzoeker en diens partner, hun relatie ook elders zouden kunnen verder zetten, hetzij een lange afstandsrelatie met behulp van de moderne communicatiemiddelen zouden kunnen opstarten, dan ook werkelijk alle verbeelding tart.

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook geenszins rekening houdt, met de lange duurtijd van de relatie tussen verzoeker en diens partner, diens langdurig verblijf in België en de nog hangende procedure voor de Familierechtbank.

Dat redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook werkelijk een brug te ver en uitermate inhumain is....

Dat het dan ook een vaststaand feit is dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen."

en:

"Dat afwijzing onvermijdelijk een schending betekent van artikel 8 EVRM dat het recht op gezin- en privé-leven waarborgt.

Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat (...à

Dat art.8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht.

Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt.

Dat art. 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14).

Dat verzoeker reeds meer dan 2 jaar een relatie onderhoudt met Mevrouw B. (...), welke over een legaal verblijf in België beschikt.

Dat terugkeer van verzoeker naar diens land van herkomst dan ook een ernstige schending van artikel 8 EVRM zou inhouden.

Dat een inreisverbod van 3 jaar dan ook in die mate artikel 8 van de Vreemdelingenwet schendt dat verzoeker de facto diens partner gedurende jaren niet meer kan zien, hoewel de beslissing inzake weigering samenwonen niet definitief is!

Dat de huidige beslissing van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, het nog te vellen vonnis van de Familierechtbank dan ook totaal ondermijnt."

en:

"Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.

Dat één en ander uiteraard een ernstige schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hieraan evenwel voorbijgaat.

Dat het EVRM, en in casu meerbepaald artikel 8 EVRM precies werd ondertekend om alle mensen het recht te verlenen hun partner te kiezen en een gezin uit te bouwen.

Dat verzoeker zich dan ook wel degelijk kan beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt.

Dat artikel 8 E.V.R.M. stelt dat (...)

Dat artikel 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt.

Dat artikel 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14).

Dat het voor verzoeker dan ook niet mogelijk is om in diens land van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoeker zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven kan leiden.

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen.

Dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen.

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoorden."

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het eerste middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit schendt.

Het eerste middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 oktober 2022, dat haar werd betekend op 21 oktober 2022, dat deze vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij werd gehoord door de politie van politiezone N. en dat in deze beslissing rekening werd gehouden met haar verklaringen. De duur van het inreisverbod wordt vervolgens bepaald op drie jaar, waarbij de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie, dat zij op 7 oktober 2019 via Amsterdam (Nederland) de Schengenzone binnenkwam in het bezit van een visum type C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname, dat dit visum geldig was voor twintig dagen en voor slechts één binnenkomst in Schengen, dat zij echter niet meer terugkeerde naar Suriname en op 15 januari 2020 te M. een verklaring wettelijke samenwoning deed met een legaal in België verblijvende Nederlandse onderdane, R., Z., dat de gemeente M. op 4 juni

2020, na negatief advies van het parket van Turnhout van 12 mei 2020, weigerde om deze wettelijke samenwoning te registreren nadat was vastgesteld dat de verzoekende partij trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht voor de verzoekende partij, dat de verzoekende partij op 18 februari 2022 een verklaring wettelijke samenwoning deed met een andere vrouw, de legaal in België verblijvende Surinaamse onderdane V.B., dat de stad H. op 8 juli 2022, opnieuw na negatief advies van het parket van Turnhout van 24 juni 2022, weigerde om deze wettelijke samenwoning te registreren nadat alweer was vastgesteld dat de verzoekende partij trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht voor de verzoekende partij, dat deze vaststelling onder meer was gebaseerd op een snelle gang van zaken, een gebrek aan bewijs van een duurzame relatie en het feit dat mevrouw B. eerder al betrokken was in een schijnrelatie met ene R.V.W., waarbij wordt verwezen naar het vonnis van het Hof van Beroep van Gent van 16 juni 2016, dat mevrouw B. niet veel later verblijfsrecht bekam op grond van een wettelijke samenwoning met een andere man, J.K., dat deze samenwoning al na drie jaar werd stopgezet, dat de weigering van registratie van wettelijke samenwoning een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven met mevrouw B., zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt, dat de verzoekende partij en mevrouw B. hoe dan ook wisten dat het gezinsleven van in het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij in België, dat de verzoekende partij verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, dat zij verklaart dat haar ouders en haar zusje nog in Suriname wonen, dat de verzoekende partij ook nog verwijst naar de aanwezigheid van haar nichtje P.M. en diens gezin in België, dat de verzoekende partij een gezonde en volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar nichtje, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt, dat andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enzovoort, pas vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden, dat uit niets blijkt dat een inreisverbod haar zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname, dat de verzoekende partij niet verklaart medische problemen te hebben, dat een schending van artikel 3 (van het EVRM) dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt, dat zij in haar inreisverbod rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/11 (van de Vreemdelingenwet), en besluit dat gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Uit voormelde motieven blijkt overigens ook dat de verwerende partij de gezinsbelangen van de verzoekende partij heeft in rekening gebracht, minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet omtrent welke gezinsbelangen niet gemotiveerd werd of welke gezinsbelangen niet werden afgewogen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden inreisverbod is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins betwist dat haar op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod kon worden opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

3.6. Het volledig betoog van de verzoekende partij is gericht tegen de motieven in de bestreden beslissing die in het licht van artikel 8 van het EVRM werden ontwikkeld bij de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod.

3.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een

vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

3.8. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op haar relatie met haar partner, mevrouw B.

De Raad wijst er in dit verband op dat het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

3.9. In de bestreden beslissing wordt over de vroegere en huidige (vermeende) partnerrelatie van de verzoekende partij gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Suriname en deed op 15.01.2020 te M. (...) een verklaring wettelijke samenwoning met een legaal in België verblijvende Nederlandse onderdane, R., Z. (...) (RR (...)). Op 04.06.2020 weigerde de gemeente M. (...), na negatief advies van het Parket van Turnhout dd. 12.05.2020, om deze wettelijke samenwoning te registreren nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht voor betrokkene. Op 18.02.2022 deed betrokkene te H. (...) een verklaring wettelijke samenwoning met een andere vrouw, de legaal in België verblijvende Surinaamse onderdane, V.B. (...) ((...)). Op 08.07.2022 weigerde de stad H. (...), opnieuw na negatief advies van het Parket van Turnhout (dd. 24.06.2022), om deze wettelijke samenwoning te registreren nadat alweer was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht voor betrokkene. Deze vaststelling was onder meer gebaseerd op een snelle gang van zaken, een gebrek aan bewijs van duurzame relatie en

het feit dat mevrouw B. (...) eerder al betrokken was in een schijnrelatie met ene R.V.W. (...) (zie vonnis van het Hof van Beroep van Gent dd. 16.06.2016 — arrest nr. 2016/5187). Mevr. B. (...) bekwam niet veel later verblijfsrecht op grond van een wettelijke samenwoning met een andere man, J.K. (...) Deze samenwoning werd al na drie jaar stopgezet.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven met Mevr. B. (...), zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook wisten betrokkene en Mevrouw B. (...) dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België."

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing door de verwerende partij niet wordt beslist dat de relatie tussen de verzoekende partij en mevrouw B. een schijnrelatie betreft, doch wel dat gelet op de weigering van de registratie van wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand omwille van het bestaan van een schijnrelatie er een contra-indicatie is inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven met mevrouw B. Door louter te stellen dat de gemachtigde enkel verwijst naar de tussen partijen eerder bestaande relaties en naar de visie van de ambtenaar van de burgerlijke stand om tot de conclusie te komen dat de huidige relatie, gelet op de eerdere weigeringen, een schijnrelatie dient te betreffen, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij dit motief. De verzoekende partij toont niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om uit de weigering van de registratie van wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand omwille van het bestaan van een schijnrelatie een contra-indicatie af te leiden betreffende het bestaan van een werkelijk gezinsleven tussen de verzoekende partij en mevrouw B.

3.10. Met het betoog dat de visie van de ambtenaar van de burgerlijke stand niet kan worden gevolgd, dat zij en haar partner ontkennen dat de eerdere relaties schijnrelaties zouden zijn geweest, dat derhalve voorheen onterecht tot weigering werd beslist, doch het evenmin kan opgaan dat hieruit conclusies voor een volgende relatie kunnen worden getrokken, reden waarom ook beroep voor de familierechtbank werd aangetekend waarin nog geen vonnis werd geveld, dat mevrouw B. de heer R.V. in 2012 leerde kennen, dat zij en haar dochter in januari 2013 bij hem ingetrokken zijn, dat zij een verklaring van wettelijke samenwoning aflegden, dat zij enkele maanden later inderdaad in het huwelijk wensten te treden, doch stootten op een weigering wegens schijnhuwelijk, dat het onderzoek in de daaropvolgende maanden werd gevoerd en mevrouw B. meer te weten kwam over het strafrechtelijk verleden van de heer V., dat mevrouw B. in deze periode opnieuw contact opzocht met een oude vriend uit Suriname, dat zij zeer vaak telefonisch contact hadden, dat de heer J.K. bij haar vriend aanwezig was tijdens een van deze belmomenten, dat zij aan de praat raakten en hun vriendschap zo ontstond, dat mevrouw B. en de heer V. de wettelijke samenwoning in februari 2016 besloten stop te zetten, dat zij haar leven aan de kust achterliet en verhuisde naar H. met de heer K., dat uit hun vriendschap later een liefdesrelatie ontstond, dat de heer K. en mevrouw B. in 2016 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegden, welke goedgekeurd werd, dat de heer K. in de loop van 2018 agressieproblemen ingevolge alcoholgebruik had, waarna mevrouw B. in juni 2019 een punt achter de relatie zette, dat de wettelijke samenwoning in oktober 2019 werd beëindigd, dat de verzoekende partij mevrouw R. in 2017 in Suriname leerde kennen toen mevrouw R. naar haar kapsalon kwam met haar zoontje, dat zij sindsdien enkele keren contact hadden en later elke zomer als zij in Suriname was, dat hun relatie ontstond in de zomer van 2019, dat zij in februari 2020 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegden, dewelke werd geweigerd, dat mevrouw R. geen open kaart bleek te spelen, haar schuldenberg verborg, wat ervoor zorgde dat hun woning plots ontruimd werd, dat mevrouw R. haar volledig in de steek heeft gelaten en dat dat is hoe het leven loopt, dat men aan het begin van een liefdesrelatie niet weet wat op ieders pad zal komen of welk parcours men zal doorlopen, lijkt de verzoekende partij kritiek te leveren op de in de bestreden beslissing vermelde beslissingen van de gemeente M. van 4 juni 2020 tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning van de verzoekende partij met mevrouw R. enerzijds en van de stad H. van 8 juli 2022 tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning van de verzoekende partij met mevrouw B. anderzijds, waarin, zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, werd toegelicht dat de vaststelling dat de verzoekende partij een wettelijke samenwoning trachtte te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht voor haar onder meer gebaseerd was op een snelle gang van zaken, een gebrek aan bewijs van een duurzame relatie en het feit dat mevrouw B. eerder al betrokken was in een schijnrelatie met ene R.V.W., mevrouw B. niet veel later verblijfsrecht bekwam op grond van een wettelijke samenwoning met een andere man, J.K., en deze samenwoning na drie jaar al werd stopgezet. Voornoemde beslissingen tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning maken niet het voorwerp uit van onderhavig beroep.

Gelet op het weigeren van de registratie van de wettelijke samenwoning, omwille van de vaststelling dat de verzoekende partij een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht, kan, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, gesteld worden dat er contra-indicaties zijn voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met mevrouw B.

Het komt de verzoekende partij toe om, gelet op de contra-indicaties in het administratief dossier, met concrete elementen het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het dan ook in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Met voorgaand betoog beperkt de verzoekende partij zich tot het toelichten van haar vorige relatie evenals de vorige relaties van haar vermeende partner, mevrouw B., maar toont zij geen beschermingswaardig gezinsleven met mevrouw B. aan en toont dan ook geenszins aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat de weigering van de wettelijke samenwoning een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven met mevrouw B. zodat geconcludeerd kan worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

3.11. De verzoekende partij stelt dat de procedure voor de familierechtbank in Turnhout hangende is, dat de familierechter zich nog over het dossier dient te buigen, dat de beslissing inzake weigering samenwoning niet definitief is, dat de bestreden beslissing het nog te vellen vonnis van de familierechtbank dan ook totaal ondermijnt en dat de verwerende partij geenszins rekening houdt met de nog hangende procedure voor de familierechtbank.

De Raad wijst erop dat de mogelijkheid tot het instellen van een beroep bij de familierechtbank tegen de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning of het instellen ervan evenals de mogelijkheid tot het instellen van een beroep tegen het vonnis van de familierechtbank bij het Hof van Beroep of het instellen ervan, het afleveren van een inreisverbod niet verhindert, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Immers wordt voornoemde overheidsbeslissing vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van "le privilège du préalable". De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig laten uitschijnen dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met "*de nog hangende procedure voor de familierechtbank*" en maakt evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing het nog te vellen vonnis van de familierechtbank dan ook totaal ondermijnt. De verzoekende partij toont met haar betoog dan ook niet aan dat, gelet op de procedure voor de familierechtbank, de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft genomen.

Door louter te wijzen op het feit dat de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning niet definitief is en nog dient te worden beoordeeld door de familierechter, toont de verzoekende partij niet aan dat er wel degelijk voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn tussen haar en haar vermeende partner mevrouw B. De Raad herhaalt dat het aan de verzoekende partij toekomt om, gelet op de contra-indicaties in het administratief dossier, met concrete elementen het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. De Raad merkt op dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift verder beperkt tot een louter feitelijk betoog zonder dit concreet te staven met stukken. De verzoekende partij stelt met name dat zij en haar partner de intentie hebben om een langdurige samenleving aan te gaan, dat zij en mevrouw B. elkaar in 2020 zijn tegengekomen en hun relatie ontstond, dat zij weliswaar een rugzakje meedragen maar zeer oprecht zijn aangaande de liefde welke zij voor elkaar voelen, dat zij reeds sedert in 2019 in België verblijft en reeds meer dan twee jaar een relatie onderhoudt met mevrouw B., welke over een legaal verblijf in België beschikt. Zij maakt met deze loutere beweringen omtrent haar vermeende relatie met mevrouw B. het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. Het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij geenszins rekening houdt met de lange duurtijd van haar relatie met haar partner is, gelet op de vaststelling dat zij zich beperkt tot een loutere bewering, dan ook niet dienstig.

De Raad stelt aldus vast dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een werkelijk gezinsleven onderhoudt met haar vermeende partner mevrouw

B. Uit het administratief dossier blijken, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, ook geen andere elementen of stukken die wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.12. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het betoog van de verzoekende partij dat zij *de facto* haar partner gedurende jaren niet meer kan zien, dat het voor haar niet mogelijk is om in haar land van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl zij zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven kan leiden, is dan ook niet dienstig.

3.13. Waar de verzoekende partij verder stelt dat de argumentatie van de gemachtigde dat zij en haar partner hun relatie ook elders zouden kunnen verderzetten, hetzij een lange afstandsrelatie met behulp van de moderne communicatiemiddel zouden kunnen opstarten, dan ook werkelijk alle verbeelding tart, is niet dienstig, nu deze argumentatie geenszins blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

3.14. Met gans haar betoog en gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde geheel ten onrechte tot het besluit komt dat er geen werkelijk gezinsleven tussen haar en haar partner zou bestaan noch dat de redernering van de gemachtigde werkelijk een brug te ver en uitermate inhumain is.

3.15. Waar de verzoekende partij tot slot nog stelt dat de verwerende partij geenszins rekening houdt met haar langdurig verblijf in België, lijkt zij te wijzen op haar privéleven. Door louter te wijzen op haar langdurig verblijf in België maakt zij het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geenszins aannemelijk. Evenmin blijken elementen die wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uit de stukken van het administratief dossier. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM gehouden was hiermee rekening te houden en hieromtrent te motiveren.

De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en stelt in dit verband dat bij het nemen van een beslissing tot inreisverbod rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst, maar gaat eraan voorbij dat de thans bestreden beslissing niet werd genomen op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, maar op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, wat, zoals reeds uiteengezet werd in punt 3.6., geenszins door de verzoekende partij wordt betwist. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet gehouden was rekening te houden met voormelde elementen. De verzoekende partij licht voorts niet toe op grond van welke bepaling de verwerende partij gehouden was bij het nemen van het inreisverbod rekening te houden met voormelde elementen. Evenmin licht zij toe welke concrete omstandigheden die betrekking hebben op voormelde elementen, ertoe zouden leiden dat een inreisverbod voor kortere duur zou kunnen worden overwogen, dermate de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden.

Een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet. Evenmin blijkt een schending van de overige door de verzoekende partij geschonden geachte bepalingen.

3.16. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft genomen.

3.17. Gelet op het voorgaande wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel.

3.18. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER